

mene at have faaet paa Pension; men man
 ønsker at bane sig en Vej til i Fremtiden at
 kunne foretage saadanne Forandringer, som
 ere nødvendige, og som fra alle Sider erkjendes
 for at være aldeles nødvendige. Deri ere vi, som
 det synes, Alle enige, og vi ere ligeledes, som jeg
 troer, Alle enige i, at saadanne Forandringer
 kunne skee og bør skee ved Lov. Det er kun
 om Maaden, hvorpaa dette skulde skee, at
 der har reist sig nogen Tvivl, og jeg vil da
 fremhæve dette, at det, som Regjeringen har
 foreslaaet, og som er optaget af den ærede Ste
 Rjoberhavnske Rigsdagsmand, er den i det
 administrative og tildeels ogsaa i det lovgivende
 Sprog gjorte Forffjel mellem Embedsmænd og
 Betjente. Jeg maa her gjøre Dem opmærks-
 somme paa, at naar jeg siger, at den tildeels
 er brugt i Lovgivningsproget, saa er det fordi
 jeg maa erkjende, at man oftere i Love og
 Anordninger finder opført Embedsmænd og Be-
 tjente samlet, og det har idetmindste ikke været
 Udvalget klart, at der nogetsteds i Lovgivi-
 ningen er gjort nogen bestemt Forffjel eller
 trukket nogen skarp Grandse mellem hvem man
 skal kalde Embedsmænd og hvem Betjente; der-
 imod er det ganske vist, at der i den admini-
 strative Praxis har uddannet sig en saa-
 dan Forffjel, som væsentlig har været begrundet
 derved, at de Statsstjener, som bleve udnævnte
 af Kongen, ansaaes for Embedsmænd, de der-
 imod, som ikke bleve udnævnte af Kongen,
 kaldtes Betjente, dog saaledes, at der ogsaa
 gaves endeel Betjente, som af den ærede Fi-
 nantsminister igaar blev bemærket, der fik Ud-
 nævnelse af Kongen. See, nu er det, at Ud-
 kastet har foreslaaet, at denne Forffjel, som
 hidtil har været draget mellem Embedsmænd
 og Betjente i Administrationen, den skulde ind-
 føres i Loven, saaledes, at det ved Lov blev
 fastsat, at de, som vare Betjente, ikke skulde
 være pensionsberettigede, men Embedsmændene
 skulde være pensionsberettigede, og de Sidste
 var det, som skulde udnævnes væsentlig af
 Kongen. Her er det, at Udvalget har gjort
 sin Indsigelse; det har sagt: hvorvidt en Mand
 hidtil har været kongelig udnævnt eller ikke,
 det har i mangfoldige Tilfælde skyldt reent til-
 fældige Omstændigheder sin Oprindelse; saa-
 ledes har til Exempel, som den ærede Finants-

minister selv igaar udviklede, det, at en stor
 Deel underordnede Toldembedsmænd vare ud-
 nævnte af Kongen, en sær historisk Grund.
 Altsaa, det er ikke nogen Forffjel, som man,
 saaledes som den hidtil har været, kan benytte,
 idet der udnævnes mangfoldige Embedsmænd
 af Hans Majestæt Kongen, som ifølge deres
 Embeders Natur ikke bør vedblive at være pen-
 sionsberettigede. Det maae vi altsaa see at
 faae afflattet. Nu svarer Udcastet hertil: Ja,
 det maa ogsaa afflattes senere ved Lov; men
 hertil svarer Udvalget atter: Vi ere meget enige
 i det, at Forffjellen mellem Pensionsberettigelsen
 i Fortiden og i Fremtiden bør bestemmes ved
 Lov; men vi ere ikke enige i, at det skal knyttes
 til en Lov, som bestemmer, om en Embedsmænd
 skal udnævnes af Hans Majestæt Kongen eller
 ikke; thi vi kunne ikke ansee det for ønskelig,
 at man gjør en saadan Forandring i et konge-
 ligt Prærogativ blot for Pensionsberettigelses
 Skyld. Dersom der er en Årsag i Embedets
 Natur, som kan gjøre det af Bigtighed enten
 for Staten i det Hele eller for en enkelt Deel
 af Staten, s. Ex. med Hensyn til Communal-
 forholdene, at saadanne Embedsmænd ikke mere
 udnævnes af Kongen, men at de udnævnes af
 Andre, ja da erkjende vi, at der er en virkelig
 reel Grund til at træffe en saadan Lovbestemmelse,
 som at en Embedsmænd, som hidtil har været ud-
 nævnt af Kongen, ikke mere udnævnes af Kongen;
 men, naar jeg ved at gjøre en saadan Foran-
 dring, ikke opnaaer andet end det, at en Em-
 bedsmænd, som før har været pensionsberetti-
 get, i Fremtiden ikke mere bliver det, da, siger
 jeg, foretrækker jeg hellere at vælge en anden
 Fremgangsmaade, hvorved jeg ikke har den
 Ulempe, at jeg foretager et Skridt, der synes
 at berøve Kongen noget af den Myndighed,
 han tidligere har havt. Dertil kommer endnu
 et andet Hensyn, og det er dette, at den For-
 ffjel, der hidtil har været gjort mellem Em-
 bedsmænd og Betjente, det er virkelig en maa-
 delig Forffjel, som væsentlig har fundet Næring
 i den Rangshye, som findes hos endeel af
 Embedsstanden og det er ikke en Rangshye,
 som udgaaer fra Rangforordningen; men en
 Syge, som ligger i det hele Embeds-Hierarchi.
 Der ere nogle Statsstjener, som man ligesom
 har villet kaste en Slags Skygge paa, ved at